

SAUCIENS UZ PAKLAUSĪBU

REIMARS ŠULCS

Jaunā evaņģelizācija

Laikmetīgi... gludi... pievilcīgi... un PRETĪGI

“Tad ļaudis rietumos bīsies Tā KUNGA Vārdu un austrumos Viņa godību, jo Viņš nāks kā augstos krastos iesprostota strauja upe, ko dzen Tā KUNGA dvaša.” – Jes 59:19

“Jo nāks laiks, kad viņi nepanesīs veselīgo mācību... un novērsīs ausis no patiesības...” – 2. Tim. 4:3-4

Dr. A. V. Tozers pirms piecdesmit gadiem šī teksta sakarā ir teicis: “Jebkura evaņģelizācija, kas, apelējot pie kopīgajām interesēm un tērējot par pašreizējiem notikumiem, mēģina izveidot kopīgu pamatu uz kura nostājoties grēcinieks var justies kā mājās, ir tikpat nepatiesa kā, savulaik, Baāla altāri.”

Pārāk daudz cilvēku grib ielaisties kompromisos ar Baālu, lai atstātu iespaidu uz saviem līdzpilsoņiem. Vēlēšanās būt “sekmīgam” ir ļoti spēcīga jebkura mūžības šai pusē dzimušā cilvēka sirdī. Tā ir saistīta ar cilvēka dabu, kas grib sacensties, iekarot, sasniegt virsotni. Ikviens cilvēks, kurš nejūtas sekmīgs, izjūt piepildījuma trūkumu, nemieru, nedrošību un nospiestību.

Cilvēkus pie Bābeles torņa sapulcināja “izdarīsim kaut ko lielu” nostāja. Tādēļ, ka šī ir cēla, bet grēka samaitāta attieksme, cilvēks meklē kaut ko lielu priekš sevis, nevis priekš Dieva. Šī tieksme ir visu sporta veidu, kuros notiek sacensības, pamatā. Tā virza biznesa mašīnēriju. Cilvēks grib būt pirmais, ja ne šeit un tur, tad citur, bet noteikti kaut kur. Ja ne pirmais uz mēness, tad, varbūt, pirmais starp ģimenes locekļiem šaha spēlē vai apkārtnes labākais autobraucējs, jeb laipnākais cilvēks draudzē. Tie, kuri cīnās sasniegt virsotni, ir daudzsološās nākamības iedvesmoti. No samaitātās cilvēka dabas izrietošā vēlme pēc sekmēm sacensībās liek daudziem mācītājiem darīt visu ko, lai tikai piepildītu un paplašinātu savu baznīcu.

Jēzus teica: “Mana valstība nav no šīs pasaules” (Jāņa 18:36). Tas, kas mums ir dabīgi dots un ticis grēka samaitāts, ir tiešā pretstatā tam, ko iegūstam pārdabīgā ceļā. Par to runā Pāvils, teikdams: “Jo miesas tieksmes ir pret Garu, bet Gara tieksmes ir pret miesu, jo šie divi viens otram stāv pretī...” (Gal. 5:17). Jēzus šo konfliktu raksturoja vēl krasāk: “Kas grib izglābt savu dzīvību, tas to zaudēs; un, kas savu dzīvību zaudē Manis dēļ, tas to mantos” (Mat. 16:25). Mūsu dabiskajai tieksmei ar visiem tās instinktiem gūt labumu sev jātop sistai krustā un aizvietotai ar garīgo dzīvību, ko Dievs mums ir sagatavojis, citādi mēs nekad nevarēsim būt Jēzus mācekļi.

Amerikas kristietība dabiskās īpašības ir sajaukusi ar Dieva dāvanu vai svētību. Amerikas “kristietis” nespēj aptvert, ka cilvēkam, kurš ir sešas pēdas un sešas collas garš, tomēr nevajadzētu kļūt par basketbolistu, jeb tam, kura krūtis ir kā šķūņa durvis, obligāti nebūtu

jāspēlē futbols un cilvēkam ar dzelzs plaušām nebūtu jāklūst par amerikāņu futbolistu (ko mums, pārējiem kristiešiem, svētdienu pēcpusdienās vērot televīzijā). Mēs pieņemam, ka tas viss mums ir Dieva dots, lai to baudītu, neaptverot, ka tā ir vienīgi mūsu miesīgā sāncensīgā daba, kas cenšas pacelties pāri citiem, atturot mūs no sabata dienas svētīšanas.

Ja nespējam uzvarēt pasauli ar vecajiem standartiem, ar veco evaņģēliju, tad pārvērtīsim veco evaņģēliju jaunā evaņģēlijā! Ja cilvēki nepanes veselīgo mācību, tad dosim tiem kaut ko mazāku, lai pasargātu sevi no sarežģījumiem, kādus piedzīvoja Noa, kurš, atsakoties pielāgoties savam laikmetam, nevienu nemantoja priekš Dieva visā simt divdesmit gadu sludināšanas laikā. Mēs šādu pazemojumu vienkārši nevaram izturēt. Nevar taču pieļaut, ka cilvēki no mums novēršas, kamēr sludinām veselīgo mācību. Nevar atļauties izskatīties kā zaudētājs, un tā mēs skrienam cilvēkiem pakaļ ar kristietību, kas piedāvā to, ko viņi, un nevis ko Dievs grib.

Ja tie vēlas desmit minūšu svētrunu, mēs dodam desmit minūšu svētrunu. Ja tie grib svētrunu, kura netiesā, mēs izvairāmies pieskarties tam, kam būtu jāpieskaras. Ja tie grib profesionālus Holivudas tērpos ģērbtus dziedātājus, mēs dodam profesionālus dziedātājus, vienalga, vai tie ir vai nav pestīti un svētījušies. Ja tie vēlas, lai dievkalpojums vai lūgšanu sapulce sporta spēļu dēļ tiktu atcelta, mēs darām arī to. Ja tie grib rokmūziku kopā ar kristīgiem vārdiem, mēs dodam šo kokteili. Ja cilvēki vēlas šovu un uzjautrinājumu uz skatuves, mēs dodam to. Ja tie grib šķirties un attaisnot atkārtotu precēšanos, mēs tos svētījam Jēzus vārdā (ASV ir tikpat daudz šķirto ģimeņu starp tiem, kuri iet baznīcā, kā starp tiem, kuri neiet). Pamatprincips ir viens: mēs neparko negribam viņus zaudēt.

Mans draugs, sargāsimies no šīs jaunās evaņģelizācijas sacensības, kad izaudzinām bērnus, kuri pārzin milzīgo statistiku par futbolistiem, bet nevar nosaukt nevienu ticības varoni, celmlauzi, piemēram, Augustīnu, Luteru, Vesleju, Viljamo Keriju, Hadsonu Teiloru un citus. Viņu prāti un sarunas koncentrējas ap futbola spēlēm un mīļākās komandas pēdējiem sasniegumiem un ne ap veco laiku lielajiem svētajiem, kuri mirdzēja Tā Kunga godībā, mainīdami sabiedrību un savas valsts notikumus. Vai nebūtu brīnišķīgi, ja mūsu zēni svētdienu pēcpusdienās tā vietā, lai sekotu bumbu spēlēm, būtu iegrimuši grāmatās, kas stāsta par vareno Tā Kunga cīnītāju lielajiem garīgajiem piedzīvojumiem vēstures gaitā?

Kad sievietes ar Bībeli rokās nāk uz baznīcu ģērbtas tā, lai piesaistītu vīriešu skatus, mēs ļaujām viņām to darīt. Kad vīrieši nāk pielūgt svēto Dievu, ģērbti tajās pašās drēbēs, kas tiem bija pēdējā futbola spēlē, mēs neko nesakām. Būtība nav tajā, kā tu izskaties no ārienes, nozīme ir tam, kāds tu esi iekšēji.

Pirmajā mirklī tas izklausās labi, bet, patiesībā, tas, kāds esi iekšēji, atspoguļojas tavā ārienē. Jēzus neteica: no viņu saknēm jums tos būs pazīt, bet no augļiem. Saknes pārstāv iekšējo dzīvi, bet uz āru ir redzami augļi. Vārds saka: ja sakne ir svēta, tad arī augļi būs labi. Atceries to!

Pāvils saka: "Nāks laiks, kad viņi nepanesīs veselīgo mācību, bet uzkraus sev mācītājus pēc pašu iegribām, kā nu ausis niez, un novērsīs ausis no patiesības..." Domāju, ka tagad ir tas laiks, par ko Pāvils runāja. Un, ja tas ir tā, tad nav laiks iziet uz kompromisiem ar pasauli, jaukt kopā baālismu ar Kristu, lai tikai par katru cenu paturētu ļaudis sev. Tad, drīzāk, ir laiks, lai turētos stingri, ietu dziļumā, lūgtu dedzīgāk, ņemtu palikušos un līdz baltkvēlei pārbaudītu viņu mīlestību uz Jēzu. Tad pienāks diena, kad kritīs uguns un grēcinieki atgriezīsies savās

automašīnās, krodziņos, augstskolu auditorijās, rūpnīcās, bez kā tiktu sludināts vai aicināts pie altāra, tāpat kā tas notika Velsas atmodā.

Velsas atmodā septiņpadsmit vīru atteicās no baālisma kristietībā, atteicās pazemināt standartu, atteicās dzīties pakaļ cilvēkiem ar cāļu barību, un tajā neaizmirstamajā 1904 gada naktī krita uguns. Mēneša laikā šie septiņpadsmit vīri, kuri stāvēja stingri, nesa tādus augļus, ka grēkus nožēloja un pie Kristus nāca 37 tūkstoši. Piecu mēnešu laikā Dieva valstībā tika ievesti 100 tūkstoši. Toreiz pat Velsas avīzēs sāka publicēt to vārdus, kuri bija piedzimuši no jauna. Uzsveru vēlreiz, atmoda neielaidās kompromisos, ļaujot remdenajiem vai grēciniekiem draudzē justies komfortabli "kā mājās". Šī atmoda nāca, stāvot stingri, līdz Vasarsvētku liesmas nebija izdedzinājušas katru grēku, traipu un vainu no visu to palikušo sirdīm, kas bija nodevušies Dievam.

Varam pārdomāt arī vareno Dieva darbu Hebridu salu atmodā laikā no 1948 līdz 1952 gadam. Tas bija tik pat vareni. Tur septiņi vīri šķūnī un divas vecākas māsas savās mājās nolēma neatlaisties un redzēt Tā Kunga pestīšanu. Ieskatieties šajā nelielajā izrakstā no tā, kas notika tajās dienās. "Neliela lūdzēju cīnītāju grupa devās uz savu fermu, lai izlūgtos Dieva apsoltījumu piepildīšanos. Tieši pēc pusnakts Dunkans Kempbels aicināja Jāni, vietējo kalēju, lūgt. Jānis piecēlās, cepuri rokā turēdams, un lūdza lūgšanu, kuru neviens no klātesošajiem nekad neaizmirsā.

Lūgšanas vidū viņš apstājās, pacēla savu labo roku pret debesīm un turpināja: "Ak Dievs, Tu esi solījis izliet straumes uz sausu zemi, bet, Kungs, tas nenotiek." Viņš atkal apstājās un tad turpināja: "Kungs, es nezinu kā pārējie te stāv tavā priekšā, es nezinu par šiem mācītājiem, bet, Kungs, ja es kaut ko zinu par savu sirdi, es stāvu Tavā priekšā kā tukšs trauks, slāpdamš pēc Tava spēka manifestācijas!" Viņš atkal pastājās un pēc sasprindzināta klusuma brīža sauca: "Ak Dievs, Tavs gods ir uz spēles, un es tagad lūdzu piepildīt savas derības apsoltījumus un darīt to, ko Tu esi teicis!"

Šeit ir vīrs, kurš lūdz ticības lūgšanu, kuru debesīm ir jāatbild. Tie, kas toreiz bija Arnolā, apliecina faktu, ka trauku skapī šķīvji šķindēja, kamēr brāļi lūdza un Dievs cēlās atraisīt savu vareno spēku. Tad caur telpu viens pēc otra vēlās dievišķā spēka vilņi. Momentā Dieva Gars pārņēma visu ciematu. Ļaudis nespēja gulēt, un namos visu nakti dega uguns. Cilvēki staigāja pa ielām Dieva Gara tiesāti, citi noslīga ceļos pie savām gultām un lūdza piedošanu." (Bright and Shinning Revival, by Kathie Walters; Good News Fellowship Ministries, Macon, Georgia, pp. 11-12)

Vārds nesaka "ielaidies kompromisā", lai saplūstu ar vērtībām, ar vairumu un ar ierašām, kas liek cilvēkiem justies komfortabli. Vārdā teikts apstāties, rakt dziļāk, iekarsties, nostiprināt rindas, lūgt, paklausīt un dzīvot tā, it kā tas būtu Jēzus Kristus draudzes un grēcīgās pasaules dzīvības un nāves jautājums.

Gaidi un piedzīvo Tā Kunga pestīšanu. Bet nesamaitā sevi, dzenoties pēc sekmēm. Sekmes kalpošanā nenozīmē savākt pūli, parādīt sevi spožā gaismā, sacensties, bet nomirt, lai darītu Dieva gribu sekundi pēc sekundes. Mēs nekad nesagaidīsim lielas atmodas, ielaižoties kompromisos, dodot cilvēkiem to, ko viņi kāro mūsu draudzēs, liekot viņiem baznīcā izjust komfortu. Atslēga ir: "Nekādu kompromisu!"

Visskaidrāk šo stingro attieksmi mūsu Kungs pauda tad, kad, pie ļaužu pulka vērsdamies, Viņš teica: "Ja kāds nāk pie Manis un neieņst savu tēvu un māti, sievu un bērnus, brāļus un

māsas un pat savu paša dzīvību, tas nevar būt Mans māceklis. Kas nenes savu krustu un neseko Man, tas nevar būt Mans māceklis.” (Lūk. 14:26-27). Jēzus nekad nekompromitēja savus mācekļības standartus un nepārtrauca savu darbu to dēļ, kuri noraidīja šos stingros standartus. Ak mans draugs, neveidosim remdenas draudzes, zinot, ka Jēzus izspļaus remdenos no savas mutes (Atkl. 3:16).

Savas samaitātās dabas dēļ cilvēks meklē panākumus, slavu, un, kamēr šīs lietas ir dzīvas jebkura mācītāja sirdī, viņš ir visbīstamākais cilvēks pilsētā un tādām nav ko darīt uz kanceles. Modernais evaņģēlijs ir sakompromitēts, baālists evaņģēlijs, kas meklē savu labumu, miesas pagodināšanu, izrādīšanos Holivudas garā, tam nav nekā no pārdabiskā spēka. Tam nepieder neviens apsolījums par to, ka atkal varētu krist uguns. Garīgs mācītājs ir sītis krustā savu miesu un turpina to darīt, tāds nemeklē savu godu, bet saņem to, ko viņam un saviem ļaudīm ir sagatavojis Trīsvienīgais Dievs. Viņš nedod draudzei to, ko tā vēlas, bet to, ko Dievs prasa no tās.

Ļaujiet man noslēgt ar vēl dažiem Tozera vārdiem par šo tēmu: “Ikvienas pūles nogludināt ceļu cilvēka priekšā un paņemt nost vainu un neērtības ir ļaunākas par ļaunām un bīstamas cilvēku dvēselēm.” (Renewed Day by Day by A. W. Tozer, February 7, Christian publications, Inc.)

Lūdzu, lūdziet par mani!